

ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ ΡΕΥΜΑ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΝΩΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟ ΤΣΕ

1. ΣΥΓΚΥΡΙΑ

Την ευρύτερη πολιτική συγκυρία συνεχίζουν να την χαρακτηρίζουν αφενός η εμφάνιση ρήγματος στην νεοφιλελεύθερη κοινωνική μεθοδολογία του κεφαλαίου και αφετέρου η ανάδυση έντονων στοιχείων κοινωνικής διεκδικητικότητας, πράγματα που παρέχουν δυνατότητες για θετικές εξελίξεις στην αριστερά. Έτσι η περίοδος που ανοίγεται μπροστά μας θα χαρακτηριστεί σε μεγάλο βαθμό από το εάν θα συνεχίσουν να χαρακτηρίζουν την Αριστερά οι κυρίαρχες ρεφορμιστικές - συμβιβαστικές αντιλήψεις και πρακτικές που θα ωθούν τον εργαζόμενο κόσμο στη σύγχυση, στην ηττοπάθεια και στην απογοήτευση, ή αν τελικά θα αναδυθεί με όρους κοινωνικής και πολιτικής αντιπολίτευσης ένα ρεύμα ριζοσπαστικής αμφισβήτησης της συμπίεσης των δικαιωμάτων της ζωντανής εργασίας, που με τους ανυποχώρητους αγώνες και με την σαφή στόχευση ενάντια σε μορφές διαχείρισης και ενσωμάτωσης στα αστικά σχέδια, θα ανοίξουν νέους δρόμους ανατροπής της υπάρχουσας κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης.

Μέσα σε αυτή τη συγκυρία οι αντιφάσεις του ελληνικού καπιταλισμού που οξύνονται από την κρίση και οι συνέπειες της παρατεταμένης πολιτικής δημοσιονομικής λιτότητας και της πρόσδεσης της ελληνικής οικονομίας στην ΟΝΕ, αγγίζουν πλέον καθοριστικά και τμήματα των άλλοτε «κοινωνικών ρετιρέ» όπως των μηχανικών ή άλλων κατηγοριών ειδικευμένης επιστημονικής εργασίας.

- Η συγκεντροποίηση του κατασκευαστικού κεφαλαίου, ο ληστρικός ρόλος των τραπεζών και ο ανταγωνισμός που μαίνεται μεταξύ των επιχειρήσεων καθώς και με ξένες επιχειρήσεις κολοσσούς, τις οδηγούν στο να αναζητούν το συγκριτικό πλεονέκτημά τους, σε τελική ανάλυση, στις χαμηλές αμοιβές και στην υπερεργασία σε ολόκληρη την ιεραρχία των εργοταξίων μεταξύ σε αυτούς και τους μηχανικούς που εργάζονται για λογαριασμό τους.
- Οι νέες μορφές δημοπράτησης των δημόσιων έργων , ο περιορισμός του προγράμματος δημοσίων επενδύσεων και η αποχώρηση του κρατικού παρεμβατισμού από όλα τα μεγάλα και μικρά έργα, οι συμπιεσμένοι προϋπολογισμοί και οι καθηλωμένες για μια 15ετία αμοιβές, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο στο μικρό τεχνικό γραφείο και όσων ζουν από αυτό, στο να διαπραγματεύονται απ' ευθείας με το δημόσιο παρά μόνο ως υπεργολάβοι «του ξεροκόμματος» από τους μεγάλους κολοσσούς. Επιπλέον οι συμβάσεις παραχώρησης δημιουργούν τεράστιο ζήτημα σε σχέση με τις λαϊκές ανάγκες και τα δικαιώματα, ενώ η ποιότητα των έργων καθίσταται αμφίβολη.
- Η κρίση των νέων τεχνολογιών και η περεταίρω υποχώρηση της μεταποίησης ορίζουν διαρκώς ένα επιδεινούμενο πεδίο για την εργασία χιλιάδων συναδέλφων σε αυτούς τους κλάδους.

- Η γενικότερη ήττα και υποχώρηση των εργασιακών δικαιωμάτων σε όλους τους κλάδους δημιουργεί ένα τόσο ασφυκτικό τοπίο και για τους εργαζόμενους μηχανικούς που αρκεί να συμπαρασύρει και να συμπιέζει την καθημερινότητα όλων μας.

Για τους μισθωτούς μηχανικούς χαμηλοί μισθοί, απλήρωτη υπερεργασία, εργοδοτικός τσαμπουκάς, αβεβαιότητα, έλεγχος της εργασίας από συστήματα ψηφιακής επιτήρησης που απαξιώνουν μέρα με τη μέρα το έργο των μηχανικών, η αξιοποίηση «φθηνών και ευέλικτων» αποφοίτων ΤΕΙ και ΙΕΚ σε θέσεις που άλλοτε στελεχώνονταν από μηχανικούς.

Για τους αυτοαπασχολούμενους χαμηλές αμοιβές, κακοπληρωμένο φασόν, πίεση για μεγάλες εκπτώσεις, πίεση των χρονοδιαγραμμάτων, εξοντωτικά ωράρια όλα συνθέτουν το παζλ των αποτελεσμάτων της συγκέντρωσης του κατασκευαστικού κλάδου, που συνοδεύτηκε με νομοθετικές ρυθμίσεις (μελέτες δημοσίου, δημοσίων έργων) και οδήγησε σε δεινή επαγγελματική θέση χιλιάδες αυτοαπασχολούμενους μηχανικούς και μικρά μελετητικά γραφεία που συμπιέζονται και εξωθούνται σε πελατειακές σχέσεις και υπεργολαβίες.

Ανάμεσα σε όλους τους δημοσίους υπαλλήλους, οι μηχανικοί του δημοσίου βιώνουν και αυτοί τη λιτότητα των μηδενικών αυξήσεων και της ακρίβειας, μέσα σε ένα περιβάλλον υποστελεχομένων υπηρεσιών, αυξημένης ομηρίας έναντι του νόμου και ομηρίας έναντι της ανώτερης κρατικής γραφειοκρατίας όπου τεχνικές κατασκευές και μεγάλες προμήθειες εκπροσωπούνται από ισχυρά κεφάλαια με την δυνατότητα άσκησης τεράστιων πιέσεων.

Οι τελευταίοι μήνες χαρακτηρίζονται από μια πρωτοφανή έκρηξη της ανεργίας που εμφανίζεται σε όλες τις ειδικότητες και σε ηλικίες και άνω των 40. Το κεφάλαιο ακολουθεί την πεπατημένη αναζητώντας το νέο επίπεδο κερδοφορίας του, απολύοντας, πιέζοντας, απαιτώντας νέες θυσίες, αναδιαρθρώνοντας.

Έτσι για τους εργαζόμενους μηχανικούς είναι σαφές ότι οι εκλογές του ΤΕΕ το 2010 θα γίνονται μέσα στη πιο οξυμένη κοινωνικά περίοδο όλων των τελευταίων χρόνων. Με την ανεργία να καλπάζει, με 100άδες απολύσεις μηχανικών, με μηδενικές προσδοκίες, με μια όλο και πιο σκληρή κατάσταση στη καθημερινότητα της εργασίας, με ένα κουτσουρεμένο ΕΣΠΑ που όλοι από τώρα αναγνωρίζουν ότι δεν μπορεί να δώσει θετική διέξοδο. Το έδαφος συνεπώς αναδεικνύει τις τεράστιες προκλήσεις που έχει να αντιμετωπίσει τα επόμενα χρόνια η παρέμβαση της ριζοσπαστικής αριστεράς στο ΤΕΕ, αλλά και τη δυνατότητα μια πολυεπίπεδη παρέμβαση από τη μεριά της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στους μηχανικούς να καταγράψει την αγανάκτηση και να συσσωρεύσει όρους για καλύτερη κινηματική παρουσία σε όλα τα επίπεδα. Παρ' όλη την επάνοδο του ΠΑΣΟΚ στα πράγματα δεν διαγράφεται το ίδιο εύκολη η ολική του επαναφορά στο ΤΕΕ υπό την προϋπόθεση ότι η Αριστερά θα καταφέρει να καταγραφεί ως δύναμη πίεσης και αντιπολίτευσης σε όσα προετοιμάζουν.

Λαμβάνοντας υπόψη αφενός την κυρίαρχη αστική γραμμή επίθεσης στα δικαιώματα των εργαζομένων και των μεσοστρωμάτων, όπως οι εργαζόμενοι μηχανικοί, καθώς και την αδυναμία ελέω κρίσης του αστικού μπλοκ εξουσίας να επαναδιατυπώνει ενεργές συμμαχίες με τέτοια στρώματα, μπορούμε να θεωρήσουμε ότι το επόμενο διάστημα η πολιτική στάση ενός τμήματος εργαζόμενων μηχανικών θα στρέφεται προς τα Αριστερά με ευκολότερο τρόπο από ότι στο παρελθόν. Το στοίχημα για εμάς είναι να λάβουμε τις κατάλληλες πρωτοβουλίες έτσι ώστε να μπορέσουμε να συνδεθούμε με αυτό το δυναμικό, να το εμπνεύσουμε και να μπορέσει να παλέψει για την απόκρουση των επερχόμενων τομών από τις γραμμές των πολιτικοσυνδικαλιστικών εκφράσεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο κατανοούμε πως η επόμενη περίοδος θα θέτει διαρκώς ζητήματα και προκλήσεις κυρίως στην διόρθωση της πολιτικοσυνδικαλιστικής εμφάνισης του χώρου της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στη καθημερινή πάλη στους εργασιακούς χώρους, στα σωματεία και τις διεκδικήσεις τους αλλά και στο ΤΕΕ.

2. ΜΕΤΩΠΑ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ ΕΠΟΜΕΝΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Τα μέτωπα και οι στόχοι του επόμενου διαστήματος πάνω στα οποία η όποια δράση στο ΤΕΕ αντικειμενικά θα αρθρωθεί την επόμενη τριετία μπορεί κανείς να τα δει σε τρία επίπεδα:

α) Ως συλλογική απάντηση σε ό,τι συμβαίνει μέσα στους χώρους δουλειάς

- Αντίσταση στην ριζική τροποποίηση των εργασιακών σχέσεων προς το ελαστικότερο. Ανάδειξη των αδικιών και πάλη για άρση συνθηκών που επάγουν διάφορες μορφές εργασιακής ένταξης που υποκρύπτουν εξαρτημένη σχέση εργασίας και εφαρμογή ΣΣΕ.
- Καταγγελία των απολύσεων. Μετατροπή του αποτελέσματος των απολύσεων από συνθήκη που αναπαράγει τον φόβο και την ανασφάλεια σε δυνατότητες ανάδυσης νέων συλλογικών μορφών αντίστασης.
- Πάλη για την εφαρμογή και διεύρυνση συλλογικών συμβάσεων εργασίας. Πάλη για μια άλλη καθημερινότητα στους χώρους εργασίας. Κοινωνική κατοχύρωση των αξιοπρεπών αμοιβών της τεχνικής εργασίας στις μελέτες, στις κατασκευές και στην βιομηχανία ως στοιχείο που προστατεύει την αξιοποίηση των μηχανικών ως γρανάζι μεταφοράς του εργοδοτικού δεσποτισμού στην εργατική τάξη.
- Κάλυψη και υπεράσπιση όλων των μεμονωμένων εργαζόμενων που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο βρίσκονται εκτεθειμένοι στην επιθετικότητα της εργοδοσίας χωρίς να καλύπτονται από κάποιο σωματείο.

β) Ως απάντηση σε τομές που ετοιμάζει η κυβέρνηση

- Συνέχιση της αντιπαράθεσης για το ασφαλιστικό. Να μην περάσει αυτό που ετοιμάζεται για την νέα ενοποίηση των ταμείων που θα βάλει ένα ακόμα σημαντικό λιθαράκι προς την ιδιωτική ασφάλιση. Να επιμείνουμε για την υλοποίηση του ταμείου ανεργίας χωρίς αύξηση των εισφορών. Να επιμείνουμε για την άρση των αντιασφαλιστικών νόμων. Μείωση εισφορών, αύξηση παροχών και συντάξεων.
- Αντιπαράθεση έτσι ώστε να μην αποτελέσει η κατάργηση των συντελεστών μία ακόμα μείωση μισθού για χιλιάδες συναδέλφους μισθωτούς με ΔΠΥ αλλά και να μην συμπιέσει ακόμα περισσότερο τους αυτοαπασχολούμενους. Δίκαιο φορολογικό σύστημα για όλους με άμεση φορολόγηση όσων κερδίζουν περισσότερα. Αύξηση αφορολόγητου.
- Αντίσταση στα σχέδια για την αλλαγή του τρόπου πρόσβασης στο επάγγελμα. Κόντρα στα σχέδια για τον φορέα πιστοποίησης, τις εξετάσεις για την απόκτηση της άδειας άσκησης επαγγέλματος. Προσπάθεια κοινής δράσης και πάλης μαζί με το μπλοκ αγώνα των πολυτεχνικών σχολών και των ΤΕΙ ενάντια σε όλα τα σχέδια αναδιάρθρωσης στην τεχνική εκπαίδευση.
- Ανάδειξη του αντι-οικολογικού και έντονα επιχειρηματικού και αναδιρθρωτικού χαρακτήρα του σχεδίου της «πράσινης ανάπτυξης». Πάλη ενάντια στην απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας, στον κατακερματισμό και ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ.

γ) Ως απάντηση στους μεσοπρόθεσμους στόχους και αποτελέσματα της αναδιάρθρωσης και της κίνησης του κεφαλαίου στον κατασκευαστικό κλάδο και τις νέες τεχνολογίες

- Προσπάθεια μετατροπής της διεξόδου προς μια βουβή ανεργία με το προκάλυμμα της προσφυγής στο ελεύθερο επάγγελμα που ενισχύεται από μορφές επιδοτήσεων σε τεχνολογικό εξοπλισμό (βλέπε ΕΣΠΑ) προς αγωνιστική διεκδίκηση καλύτερων όρων τόσο για τους μισθωτούς όσο και για τους αυτοαπασχολούμενους εργαζόμενους μηχανικούς.
- Αντίσταση στη λογική του κερματισμού και αποπτώχευσης των γνωσιακών δεξιοτήτων των εργαζόμενων μηχανικών μέσω της «εξειδίκευσης» σε στενά αντικείμενα και της «πληροφορικοποίησης» των γνωστικών κριτηρίων που επιβάλλει ο εκσυγχρονισμός και ο τρόπος που εννοείται ο σύγχρονος καταμερισμός εργασίας εντός των τεχνικών επιχειρήσεων. Υπεράσπιση της σφαιρικής τεχνικής γνώσης και διανοητικότητας του μηχανικού ως στοιχείο του κοινωνικού πλούτου με τα μοντέλα τυποποίησης μοντελοποίησης, υπαγωγής και αποψίλωσης της τεχνικής γνώσης από το κεφάλαιο. Αντιπαράθεση με την ουδετερότητα της επιστήμης και τις στρατηγικές κατακερματισμού των τεχνικών επιστημών.
- Αντίσταση και άρση όλων των πιέσεων που ασκούνται σήμερα τόσο σε μισθωτούς όσο και αυτοαπασχολούμενους από την συγκεντροποίηση του κατασκευαστικού κεφαλαίου σε λίγους ομίλους. Ανάδειξη και καταγγελία της λειτουργίας των νόμων για τις κατασκευές και τις μελέτες των δημοσίων έργων, των ΣΔΙΤ και των συμβάσεων παραχώρησης. Καταγγελία του τρόπου που το κεφάλαιο πάει μέσω του ΜΗΚΙΕ να επέμβει και στα μικρά και μεσαία ιδιωτικά έργα. Προσπάθεια σύνδεσης της αντιπαράθεσης με τα μονοπώλια με παλλαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια σε εργολάβους που καταστρέφουν ελεύθερους χώρους και προστατευόμενες περιοχές, επιβάλλουν δυσβάσταχτα διόδια κλπ.
- Για την υπεράσπιση και διεύρυνση των επαγγελματικών μας δικαιωμάτων, κοινωνική κατοχύρωση του δικαιώματος των μελετών και των επιβλέψεων από τους μηχανικούς ως μηχανισμό κοινωνικού ελέγχου απέναντι στην επιθετικότητα του κεφαλαίου στις κατασκευές, στην βιομηχανία, στην οικιστική δόμηση κλπ.
- Την υπεράσπιση του δημοσίου ελέγχου στις μελέτες και στις κατασκευές απέναντι στην πολύμορφη ιδιωτικοποίηση της οικιστικής και βιομηχανικής ανάπτυξης, τις “Fast- food” μελέτες κατασκευές και την συντεταγμένη παραφθορά των δημόσιων ελεγκτικών υπηρεσιών που συντελείται συστηματικά από τις κυβερνήσεις και την συνδικαλιστική γραφειοκρατία του κυβερνητικού συνδικαλισμού. Πάλη για επαρκή στελέχωση των δημόσιων ελεγκτικών μηχανισμών σε όλα τα επίπεδα της διοίκησης.

δ) ιδιαίτεροι στόχοι που αφορούν τη δράση μας στο ΤΕΕ ως εφιαλτήριο για την συγκεφαλαίωση μιας πολύπλευρης δράσης

- Πάλη σε όλα τα επίπεδα του μηχανισμού του ΤΕΕ ενάντια στο πρότυπο της αστικής αναπτυξιακής στρατηγικής, με στόχο την υπεράσπιση και προστασία των όρων εργασίας και αναπαραγωγής της εργατικής τάξης, τη προστασία της υπαίθρου, του περιβάλλοντος και των ελεύθερων χώρων, την ισόρροπη ανάπτυξη.
- Πάλη για την οικοδόμηση ενός αριστερού ριζοσπαστικού ρεύματος εργαζόμενων μηχανικών που εκτός από την οικονομική πάλη θα αποκαλύπτει τα ταξικά συμφέροντα που υποκρύπτονται στην ουδετερότητα της επιστήμης και της τεχνικής, στο πώς σχεδιάζονται και υλοποιούνται οι κατασκευές, οι πόλεις που ζούμε και οι βιομηχανικές δραστηριότητες, για το πώς κατανέμονται τα κονδύλια και οι προτεραιότητες, για την ενέργεια, για το πώς οργανώνεται η παραγωγή, για το πώς τίθενται τα ποιοτικά στάνταρ, για το τι σημαίνουν όλες αυτές οι τυποποιημένες διαδικασίες τύπου ISO, για τον τρόπο και τους σκοπούς που κατασκευάζονται λογισμικά και

συστήματα υψηλής τεχνολογίας, για τον ρόλο της πιστοποίησης, ενός αντίπαλου δέους που καθημερινά θα δρα κόντρα στη κυρίαρχη αστική επιταγή που θέλει τον μηχανικό γρανάζι στην αφαίμαξη και παραγωγικοποίηση της εργατικής τάξης στη βιομηχανία και τα εργοτάξια και θα «συμβουλευεί» όσους κινητοποιούνται για θέματα οικολογίας, χωροταξίας, υγιεινής και ασφάλειας στην εργασία.

- Και μέσα σε αυτό το πλαίσιο προσπάθεια εμβάθυνσης ενός πολιτικού προγράμματος πάλης αλλά και μιας καθημερινής δράσης που θα σκιαγραφεί όρους ενότητας των εργαζόμενων μηχανικών με την εργατική τάξη, θα ψηλαφεί τα όρια της αντικαπιταλιστικής λαϊκής συμμαχίας, θα ορίζει και θα οριοθετεί την παρουσία μας σε όλες τις προκλήσεις και τα ερωτήματα κεντρικού πολιτικού χαρακτήρα, όχι από τη σκοπιά μιας μηχανιστικά ενοποιημένης χάρτας αναγκών και δικαιωμάτων μηχανικών – εργατών αλλά από την ουσιαστική συμπίεση στη βάση κοινών μάχιμων αιτημάτων, όξυνσης από κοινού πολιτικοσυνδικαλιστικών αιχμών, κοινής δράσης στο κίνημα κλπ.
- Πάλη για να μην προχωρήσουν οι απόπειρες θεσμικής θωράκισης του ΤΕΕ ενάντια στις διεκδικήσεις των εργαζόμενων μηχανικών με τροποποίηση του θεσμικού του πλαισίου.

3. Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ

Η γραμμή του ΣΥΝ στο ΤΕΕ είναι σκοπίμως συγκεχυμένη αλλά στις βασικές της παραδοχές φαίνεται να βρίσκεται ολοκληρωμένα εντός του τρέχοντος καπιταλιστικού μοντέλου ανάπτυξης. Στο ΤΕΕ και σε διάφορες συνδικαλιστικές οργανώσεις (βλ ΕΜΔΥΔΑΣ), έχοντας πάρει ολοκληρωμένα την επιλογή να συνάψει την πρόσφατη συμμαχία με ΠΑΣΟΚ και ΥΠΕΧΩΔΕ επί ΝΔ, παραμένει μια αξιόπιστη για το σύστημα δύναμη αστικού εκσυγχρονισμού και των συμφερόντων που συναρθρώνονται γύρω από αυτό το πολιτικό σχέδιο. Μπορούμε να θεωρήσουμε ότι η στάση του ΣΥΝ στους μηχανικούς, είναι, τηρουμένων των αναλογιών, η υλοποίηση της γραμμής της «κυβέρνησης με κέντρο την αριστερά» όπως εκφράστηκε από τον ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ όπου δείχνει γλαφυρά πως η αριστερά στην εξουσία μετατρέπεται από δύναμη αμφισβήτησης σε δύναμη διαχείρισης.

Το ΚΚΕ μέσω της ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ έχει σημειώσει μια τεράστια στροφή τα τελευταία χρόνια που ολοκληρώθηκε στη παρούσα θητεία στο ΤΕΕ όπου τον λόγο πήρε η τρέχουσα κομματική τακτική του ανέξοδου αντίστροφα ιεραρχημένου βερμπαλισμού στα αιτήματα και του καταστροφικού σεκταρισμού στη πράξη. Το ΚΚΕ παρά την πολλές φορές εργατίστικη – αγωνιστική στα λόγια έως και αριστερίστικη ρητορική του, για την πολιτική συγκυρία εντός και εκτός ΤΕΕ, δεν ξεφεύγει με τις στρατηγικές του αφηγήσεις από την αναπτυξιολογία που χαρακτήρισε τη πολιτική του όλη τη δεκαετία του '80. Όλα τα παραπάνω αποδεικνύουν τη βαρύτητα που εξακολουθούν να έχουν στο εσωτερικό του ΚΚΕ, εκπροσωπήσεις μικροαστικών συμφερόντων κυρίως ενός κομματιού της εργατικής αριστοκρατίας που ελέγχει την ομοσπονδία οικοδόμων. Κατά τα άλλα παρά τις φαντασμαγορικές στρατηγικές αφηγήσεις όταν ο κόμπος φθάνει στο χτένι είναι ελάχιστες οι φορές που μπαίνει στον κόπο να αναγνωρίσει δυνατότητες αντίστασης, να συμπορευτεί με άλλες δυνάμεις σε αντιαναδιαρθρωτικό πλαίσιο και πολύ περισσότερο να πείσει ότι τα πράγματα μπορούν να πάνε αλλιώς.

4. Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ

Στους μηχανικούς η δυναμική που δημιουργήθηκε μέσα από την συσπείρωση ενός πολύτιμου δυναμικού μέσα από πολύπλευρους αγώνες της δεκαετίας του '80 και του '90, δέχτηκε αρκετά πλήγματα τα τελευταία χρόνια φθάνοντας σήμερα να παρεμβαίνει αποσπασματικά και ανολοκλήρωτα μέσα από τέσσερις παρατάξεις αναπαράγοντας διχαστικές πρακτικές, μη επιτρέποντας στην ενωτική δυναμική να παράξει νέες συνθέσεις, να δώσει απαντήσεις σε

ερωτήματα που σήμερα φαίνονται δυσεπίλυτα, να σφραγίσει την συνδικαλιστική παρέμβαση σε μια εξαιρετικά αντιφατική κοινωνική κατηγορία όπως αυτή των μηχανικών.

Στο να οδηγηθούμε στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα ο χώρος της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στους μηχανικούς συνέβαλλαν ιστορικές ανεπάρκειες της Αριστεράς όπου μετά την εποχή Λιάσκα και την πλήρη ενσωμάτωση του μεγαλύτερου μέρους του ιστορικού ρεύματος της αριστεράς των μηχανικών στο αστικό εκσυγχρονιστικό αναπτυξιακό εγχείρημα, δεν μπόρεσε ποτέ επί της ουσίας να συσσωρεύσει όρους που θα της επέτρεπαν να εμφανίζεται με όρους κοινωνικής αντιπολίτευσης στα μέτωπα που αφορούν τους μηχανικούς. Στην αρχή της δεκαετίας του 2000, ο χώρος της Ριζοσπαστικής Αριστεράς έχοντας καταγράψει μετά από μια διαδρομή επίμονης, έντιμης και πολύτιμης προσπάθειας κυρίως αποτυχίες στο να οργανωθούν και να αναπτυχθούν αντιστάσεις στον χώρο των εργαζόμενων μηχανικών, κατέφυγε σε δύο εσφαλμένες λογικές που σφράγισαν τις μετέπειτα εξελίξεις.

Από τη μία πλευρά κυριάρχησε μια λογική στην οποία βάρυνε η ηγεμονία εκπροσώπησης συμφερόντων κυρίως μηχανικών αυτοαπασχολούμενων και δημόσιων υπαλλήλων παλαιότερης πολιτικοποίησης στην αριστερά, η οποία έλεγε ότι δεδομένης της αδυναμίας να βγουν κινητοποιήσεις η Ριζοσπαστική Αριστερά μπορεί και πρέπει να αναπαράγεται κυρίως ως δύναμη διόρθωσης προς τα Αριστερά, του γραφειοκρατικού συντεχνιασμού στο ΤΕΕ αποδεχόμενη την δραστηριοποίηση «θεσμικού τύπου» μέσα στην Αντιπροσωπεία και υποστέλλοντας έντονα την κριτική σε λογικές του «λιγότερο κακού», υποτιμώντας την σημασία της αντικαπιταλιστικής στόχευσης κλπ. Η γραμμή αυτή συμπληρώθηκε εξαιτίας και της σύγκλισης δυνάμεων γύρω από το σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ θέτοντας ως όριο την αντινεοφιλελεύθερη πάλη και θολώνοντας με καταστροφικές συνέπειες την εκτίμηση γύρω από την παράταξη του κ. Αλαβάνου και την προεδρία του στο ΤΕΕ. Η γραμμή αυτή επέμενε διαρκώς και πίεζε για συμβιβασμούς στο περιεχόμενο της παρέμβασής του χώρου με τη λογική ανάπτυξης διευρυμένων συμμαχιών, συμβιβασμοί που απουσία κινήματος κατέληγαν διαρκώς και στη αποτυχία αλλά και στην αποδυνάμωση του χώρου (βλέπε επιμονή στο διεκδικητικό πλαίσιο για το Ασφαλιστικό όπως αυτό αποτυπώθηκε με την απόφαση της Αντιπροσωπείας του 2003).

Στον αντίποδα και συμπληρωματικά ως αποτέλεσμα της πρώτης, παράχθηκε μια επίσης αδιέξοδη γραμμή, μεταξύ μιας μονόπλευρης απεύθυνσης με οξύ εργατίστικο χαρακτήρα - αν αντίστοιχο με την κοινωνική κατηγορία των εργαζόμενων μηχανικών, συνδυασμένη με μια πολιτική αρνητικής περιχαράκωσης απέναντι στις εξελίξεις στην Αριστερά, φοβική απέναντι σε επιθέσεις μη τυχόν εμφανιστεί η αντικαπιταλιστική αριστερά ενωτικά μαζί με άλλες ριζοσπαστικές αλλά όχι πολιτικά ξεκάθαρες δυνάμεις. Στη γραμμή αυτή βάρυνε η ηγεμονία εκπροσώπησης συμφερόντων κυρίως νέων μηχανικών και η πολιτικοποίηση μιας γενιάς αγωνιστών προερχόμενης από το φοιτητικό κίνημα της μετά το '89 εποχής που αποπειράθηκε να ορίσει την παρέμβασή του σε τομή με τον επίσημο εργατικό συνδικαλισμό και ταυτόχρονα να επικεντρώσει σε μια πολύ στενή αντίληψη για τον ταξικό προσδιορισμό της κοινωνικής κατηγορίας των μηχανικών. Σημαντική αρνητική συνέπεια αυτής της λογικής ήταν η απόρριψη της πρότασης να στηριχθεί από όλες τις δυνάμεις υποψηφιότητα για την διοικούσα επιτροπή του ΤΕΕ που αν ευοδώνονταν, αφενός θα συγκροτούσε και θα σφυρηλατούσε την ενωτική συμπόρευση ακόμα περισσότερο, αφετέρου θα έβαζε εμπόδιο στην ευκολία με την οποία σχηματίστηκε η σημερινή πλειοψηφία στην διοίκηση και που μετέτρεψε με ευθύνη του ΣΥΝ το ΤΕΕ προέκταση της βούλησης του ΥΠΕΧΩΔΕ.

Μέσα σε αυτό το προβληματικό πεδίο κληθήκαμε στις τελευταίες εκλογές του ΤΕΕ το 2006 να πάρουμε θέση. Και η επιλογή που πήραμε με την εμφάνιση του ψηφοδέλτιου «Αριστερός Αντίλογος στο ΤΕΕ» αποπειράθηκε να απαντήσει στα ζητούμενα της περιόδου με το να κρατήσει αποστάσεις και από τις δύο προτάσεις που τότε πρόβαλαν αμετακίνητες και διατεθειμένες να συγκρουστούν μέχρι τέλους και κυρίως να εκμεταλλευτεί το μεσοδιάστημα συσσωρεύοντας όρους μέχρι να μπορεί να τεθεί πιο δημιουργικά ξανά μια ενωτική πρόταση.

- όρους κοινωνικούς, κυρίως σε αναφορά με την ανασυγκρότηση της δυνατότητας κινητοποίησης ενός τμήματος της εργαζόμενης πλειοψηφίας των μηχανικών,
- όρους θεωρητικής ανάγνωσης της κοινωνικής υπόστασης του στρώματος,
- όρους πολιτικής μεθοδολογίας για το πώς ιεραρχούνται τα μέτωπα στους εργαζόμενους μηχανικούς,
- εμπειρία για το πώς πρέπει να τίθενται τα ζητήματα στο ΤΕΕ πως παρεμβαίνουμε για να ακυρώνουμε κομμάτια της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, για να τροποποιείται ο συσχετισμός κλπ.

Κλείνοντας αυτή τη περίοδο ο απολογισμός που κάνουμε σε αναφορά με τους παραπάνω στόχους είναι θετικός και παρ' όλες τις μικρές μας δυνάμεις θεωρούμε ότι συμβάλαμε και εμείς καθοριστικά ώστε το διάστημα που μεσολάβησε από τις τελευταίες εκλογές στο ΤΕΕ μέχρι σήμερα να οριστεί ως μια περίοδος πολιτικά πολύ πιο δημιουργική και συνεργατική για όλες τις δυνάμεις της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στους μηχανικούς από κάθε άλλη περίοδο:

- καταγράφοντας επί της ουσίας πολύτιμη δουλειά στη βάση μέσα από το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών,
- αδρανοποιώντας άχρηστα δίπολα ιδεολογικοπολιτικής αντιπαράθεσης αποκαλύπτοντας τη παραμόρφωση που δέχτηκαν ορισμένα επιχειρήματα φθάνοντας στα όρια της ιδεοληψίας για να μπορούν να φαίνονται τα σχέδια διακριτά,
- βάζοντας καλές βάσεις για την από εδώ και πέρα παρέμβαση
- βαθαίνοντας τη συνεννόηση και τη κοινή δράση σε όλα τα επίπεδα
- νοηματοδοτώντας την παρουσία μας μέσα στην Αντιπροσωπεία του ΤΕΕ.

Κατανοούμε βεβαίως ότι χρειάζεται πολύς δρόμος ακόμα για να διανυθεί έτσι ώστε να πούμε ότι η Ριζοσπαστική Αριστερά στους Μηχανικούς έχει κατακτήσει κρίσιμη μάζα, εμπειρία και δυνατότητα παρέμβασης σε αγωνιστικό πλαίσιο, εκτιμούμε πως η διαδρομή όλων των δυνάμεων την τελευταία Ζετία καταδεικνύει ότι η πρόταση για ενωτική παρέμβαση στο ΤΕΕ των δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς εκτός από απαραίτητη μπορεί και να ευοδωθεί και αυτό γιατί σήμερα καταγράφεται στο εσωτερικό των δυνάμεων αυτών στους μηχανικούς η κρίσιμη μάζα του κόσμου με φυσιογνωμία, προσανατολισμό και πολιτική στόχευση σε ρήξη με λογικές ενσωμάτωσης στα σχέδια του ρεφορμισμού που ως εν δυνάμει ηγεμονία μπορεί να εγγυηθεί ταυτόχρονα και την ενότητα αλλά και την οριοθέτηση του χώρου από προβληματικές γραμμές που προαναφέραμε, πηγαίνοντας τελικά τα πράγματα προς τα εμπρός, ενώ παράλληλα θα εγγυηθεί το πολιτικό στίγμα της όποιας ενωτικής προσπάθειας χωρίς τελικά να ταυτιστεί ως πτέρυγα της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α ή του ΣΥΡΙΖΑ στους μηχανικούς.

5. ΤΙ ΚΟΜΙΖΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΣΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ

Στη προσπάθεια να συμπυκνώσουμε και να συγκεφαλαιώσουμε συμπεράσματα μιας ολόκληρης διαδρομής του πυρήνα, της πείρας που έχει αποκομισθεί αλλά και εκείνων των κρίσιμων σημείων που θα θέλαμε να αναδείξουμε σε μία πορεία ανασύνθεσης της παρουσίας της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στους μηχανικούς είναι τα εξής:

5.1.ΟΙ «ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ»

Το πρώτο πράγμα που θα θέλαμε να τονίσουμε αφορά το ότι αν προσπαθήσουμε να μιλήσουμε για τους «εργαζόμενους μηχανικούς» θα πρέπει να έχουμε κατά νου ότι μιλάμε για μια κοινωνική κατηγορία σε μία διαδικασία μετασχηματισμού στα πλαίσια της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Η διαδικασία αυτή έχει ως δεσπόζουσα συνέπεια, τη βίαιη υπαγωγή και σε κλίμακα, των εργαζόμενων μηχανικών εντός της ιδιαίτερης μορφής της καπιταλιστικής επιχείρησης. Από τη μία πλευρά, η διαδικασία αυτή δεν σημαίνει απαραίτητα ούτε ταξικό υποβιβασμό, ούτε ταξική ανέλιξη. Το φάσμα της «υπαλληλοποίησης» για τους μηχανικούς περιλαμβάνει μια τεράστια πυραμίδα στελέχωσης της παραγωγής εντός της οποίας παρατηρούνται θέσεις στις οποίες μπορεί να

κυμαίνονται από την ζώνη των περισσότερο διεκπεραιωτικών ή βαθιά εξειδικευμένων λειτουργιών ως τις πιο διοικητικές βαθμίδες και αντίστοιχες σχέσεις εκμεταλλευομένου - εκμεταλλευτή. Είτε κοιτάμε τον πάτο της πυραμίδας είτε και πιο πάνω σε κάθε περίπτωση δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι μιλάμε για εργαζόμενους, που εντάσσονται στη παραγωγή υπό συγκεκριμένες (ιδιαίτερες) εργασιακές σχέσεις που για την ώρα και ειδικά με την αγριότητα που κινείται ο κατασκευαστικός κλάδος παραμένουν αρρυθμιστες και σε σύγκριση με το τι ορίζονταν ως «εργαζόμενος μηχανικός» στο παρελθόν, κατά μέσο όρο χειρότερες.

Μιλάμε συνεπώς για εργαζόμενους, που την ίδια ώρα που ο κοινωνικός τους ρόλος εντός της παραγωγής, τους ωθεί σε πρακτικές που τους κατατάσσουν ως και τα όρια να βρίσκονται εντός του αστικού μπλοκ εξουσίας, την ίδια ώρα να θεωρούν ότι αυτά που προσφέρουν στην επιχείρηση, δεν αμείβονται στο επίπεδο των προσδοκιών που εκτρέφουν. Την ίδια ώρα που η καθημερινότητα και τα καθήκοντα τους, τους παράγουν μια ιδεολογία «συμμάχου» με τα συμφέροντα της επιχείρησης, την ίδια ώρα οι απαιτήσεις που απορρέουν από το πολιτισμικό τους κεφάλαιο, να μην συμβαδίζουν με τα δήμερα 60ώρα στη δουλειά, Την ίδια ώρα που καλούνται να παράξουν διανοητική εργασία και να εξυπηρετήσουν ιδέες για το «καλό και το μέλλον της επιχείρησης», την ίδια ώρα να κατανοούν ότι τα όρια των δυνατοτήτων για βελτίωση της θέσης τους, οφείλονται σε συνειδητές και συγκεκριμένες πολιτικές που εξυπηρετούν τα συμφέροντα των αφεντικών τους και όχι απαραίτητα τα δικά τους. Μιλάμε για εργαζόμενους αποστερημένους ολοένα και περισσότερο από κάθε δυνατότητα άλλης μορφής επαγγελματικής ένταξης (όπως πριν από δεκαετίες ήταν το ελεύθερο επάγγελμα), που εντάσσονται στη παραγωγή με συγκεκριμένες εργασιακές σχέσεις που με τη σειρά τους δημιουργούν αντιθέσεις και δυνητικά πεδίο αντιπαράθεσης και αντιπαλότητας τόσο με την εργοδοσία, όσο και με το κράτος. Άρα μιλάμε και για ένα πεδίο δυνατότητας εκπροσώπησης συμφερόντων στο οποίο η Ριζοσπαστική Αριστερά μπορεί να παίξει ρόλο επιχειρώντας να εκπροσωπήσει τα συμφέροντα ενός μέρους αυτής της κατηγορίας.

- Που μπαίνει η διαχωριστική γραμμή; Εκεί που συγκροτούνται συμφέροντα σε αντίθεση με την εργοδοσία, το κεφάλαιο και το κράτος. Εκεί δηλαδή που τα συμφέροντα των «από κάτω» νοηματοδοτούν μια γραμμή για την πλειοψηφία των εργαζόμενων μηχανικών.
- Είναι μια γραμμική υπόθεση που περιμένει την Αριστερά απλά να εμφανιστεί για να αποδώσει; Όχι. Διότι η κατηγορία αυτή των εργαζομένων παραμένει ηγεμονευόμενη κατά κύριο λόγο από την κυρίαρχη αστική ιδεολογία και μόνο η ανάπτυξη ενός ρεύματος ριζοσπαστικών αριστερών εργαζόμενων μηχανικών με τις αντίστοιχες και πολύπλευρες συνδικαλιστικές πρακτικές μπορεί να εγγυηθεί μια διαφορετική κατάσταση.
- Αφορά μια ενιαία κατηγορία εργαζομένων που πλήττονται από τις ίδιες αιχμές και με την ίδια ένταση; Όχι. Περιλαμβάνει ένα πολυποίκιλο σύνολο που αξίζει κανείς να μπορεί να το αναλύσει για να το ανασυνθέσει στα αιτήματα που θα συγκροτούνται σε μία ενιαία βάση από τη σκοπιά των πιο πολωμένων με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης κομματιών.

5.2. ΠΟΥ ΣΥΝΑΡΘΡΩΝΕΤΑΙ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Το δεύτερο θέμα που θα θέλαμε να τονίσουμε είναι πως αν κανείς επιδιώκει να είναι ουσιαστικός στη παρέμβασή του, οφείλει η στόχευσή του να είναι ιεραρχημένη στις αιχμές της συγκυρίας και της αναδιάρθρωσης, να απαντά στη συνείδηση του εργαζόμενου, να τολμά να αγγίζει ερωτήματα ορισμένα στην αναγκαιότητα να περιγραφεί «μια καλύτερη συγκυρία για τους εργαζόμενους μηχανικούς» ως ένα πλαίσιο πολιτικοσυνδικαλιστικών στοχεύσεων οριακά και εντός του σημερινού καπιταλισμού, κρατώντας αποστάσεις τόσο από μια ρεφορμιστική σκοπιά που το μόνο που βλέπει είναι την αναγκαιότητα μεγέθυνσης της πίτας των έργων και που μπορεί να επενδύεται και με παλαιότερες αναλύσεις που επιμένουν στην ανάπτυξη του τόπου για το καλό του λαού και των εργαζομένων, όσο

και από μια τοποθέτηση που βλέπει καλύτερες μέρες μόνο στο σοσιαλισμό και επικαλείται μια γραμμή του τύπου «Όλα δημόσια, υπό τον έλεγχο των εργαζομένων και για την εξυπηρέτηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών».

Έχοντας κατά νου ότι προχώρημα και συσσώρευση όρων για τη στρατηγική μας δεν προκύπτει μέσα από τις αλληπάλληλες ήττες και την ολοκλήρωση του σχεδίου της αναδιάρθρωσης αλλά όταν μέσα από αγώνες το αναδιάρθρωτικό σχέδιο καθυστερεί ή ανατρέπεται, οι εργαζόμενοι βγαίνουν αγωνιστικά στο προσκήνιο, οι βασικές προτεραιότητες του κεφαλαίου τίθενται στις καλές, οι δυνάμεις του κεφαλαίου αναγκάζονται να συμπεριλάβουν μέρος των λαϊκών αιτημάτων κλπ, αν θέλουμε να μετατρέψουμε τη στρατηγική προσέγγιση σε πολιτική για το σήμερα οφείλουμε να εστιάσουμε τη προσοχή μας απέναντι στις προτεραιότητες που το ίδιο το σχέδιο της αναδιάρθρωσης βάζει και να επιχειρήσουμε να δώσουμε απαντήσεις και μία κατεύθυνση διεκδικήσεων.

Η Ριζοσπαστική Αριστερά στους μηχανικούς συνεπώς πέρα από την αναγκαία οικονομική πάλη δεν μπορεί να σφυρίζει αδιάφορα απέναντι στις κεντρικές αναδιάρθρωτικές τομές στο κλάδο όπως επί παραδείγματι στη διαδικασία της συγκεντροποίησης του κατασκευαστικού κεφαλαίου και των συνεπειών που επιφέρει η συγκέντρωση της μεγάλης μερίδας των έργων σε λίγους ομίλους επειδή οι μη μονοπωλιακές μερίδες είναι και αυτοί εργοδότες, ή όπως στη μείωση του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων έναντι των συμβάσεων παραχώρησης επειδή οι υποδομές είναι καπιταλιστικές, ή όπως στη κατάργηση των επαγγελματικών δικαιωμάτων επειδή αυτά συγκροτούν μια συντεχνία ή όπως στα συμφέροντα χιλιάδων αυτοαπασχολούμενων μηχανικών επειδή αυτοί δεν είναι μισθωτοί κλπ, ακριβώς γιατί γύρω από αυτά τα ζητήματα διαπλέκονται πολλές φορές συμφέροντα και εξελίξεις που οι συνέπειές τους παράγουν πολύ πιο σημαντικά αποτελέσματα από τους μισθούς και τις αμοιβές στον τρόπο που οι εργαζόμενοι μηχανικοί συντάσσονται ή αποδεσμεύονται από την αστική στρατηγική και σε τελική ανάλυση επηρεάζουν τους μισθούς και τις αμοιβές.

5.3. ΤΟ ΤΕΕ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΜΑΣ ΣΕ ΑΥΤΟ

Το τρίτο θέμα που θα θέλαμε να τονίσουμε αφορά στο τι πιστεύουμε για το ΤΕΕ. Το ΤΕΕ, ως θεσμός ορίζεται να είναι ο τεχνικός σύμβουλος του κράτους. Πίσω από τα καλέσματα για συσπείρωση όλων των μηχανικών γύρω από το ΤΕΕ σε ένα κοινωνικοπολιτικό χυλό εργοδοτών και εργαζομένων, δεσπόζει η επιβλητική κυριαρχία των προτεραιοτήτων της αστικής ανάπτυξης. Δεν μπορεί εξάλλου να περάσει απαρατήρητη η τεράστια γραφειοκρατία των δεκάδων επιτροπών και των εκατοντάδων μελών τους που σχεδιάζουν τις πολιτικές της αστικής ηγεμονίας για να εφαρμοστούν στην εργατική τάξη και κατά προέκταση και στους εργαζόμενους μηχανικούς. Συνεπώς, δεν τρέφουμε αυταπάτες ότι το ΤΕΕ μπορεί να αποτελεί το όργανο εκείνο προώθησης των υποτιθέμενων «ενιαίων» συμφερόντων των μηχανικών.

Από την άλλη πλευρά ακριβώς εξαιτίας του ρόλου του το ΤΕΕ αποτελεί το «σε τελική ανάλυση» πεδίο αμφισβήτησης της αστικής ηγεμονίας υπό την έννοια ότι αποτελεί το πεδίο συγκεφαλαίωσης του συνόλου των πολιτικοσυνδικαλιστικών μορφών παρέμβασης της Αριστεράς και των εργαζόμενων μηχανικών.

Συνεπώς γύρω από τον συσχετισμό που καταγράφεται στις εκάστοτε εκλογές η αριστερά δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι αδιάφορη για αυτές ακριβώς γιατί στην κάλπη αυτή κάθε φορά καταγράφεται – συγκεφαλαιώνεται και η δυναμική της στο σύνολο των τμημάτων που δυνητικά απευθύνεται και που αναλογιζόμενοι το πλήθος των μελών που απαρτίζουν τις εντάξεις τις οποίες απευθυνόμαστε αυτή υπό προϋποθέσεις αποτελεί και πλειοψηφικό του τμήμα. Όμως στο ΤΕΕ δεν κατεβαίνουμε μόνο για να καταγράψουμε αυτή τη δυναμική στις εκλογές.

Η παρουσία μας στα όργανα του ΤΕΕ, στοχεύει στην ενημέρωση, τη προβολή των θέσεών μας, την απόπειρα μετατόπισης άλλων δυνάμεων με επιδίωξη τη συγκρότηση ενός μπλοκ που θα αντιμάχεται την κυρίαρχη πολιτική και εντός του ΤΕΕ, στερώντας τις πλατιές συναινέσεις που σήμερα απολαμβάνει. Σηματοδοτεί δηλαδή και μια

αναγκαία πολιτική παρέμβαση για την αποτροπή αναδιαρθρώσεων που το ΤΕΕ φέρνει ή επικυρώνει. Βεβαίως η παρουσία μας στις επιτροπές και τα όργανα του ΤΕΕ και η μεθοδολογία της συγκρότησης συμμαχιών εκεί με στόχο την ανατροπή αναδιαρθρωτικών τομών έχει νόημα όταν εκπροσωπεί τις αντιδράσεις και κινητοποιήσεις των εργαζόμενων μηχανικών διαφορετικά είναι καταδικασμένη στο να περιορίζεται σε διαρκείς αναδιπλώσεις προς τα πίσω.

Βέβαια ακόμα και σε περιόδους κινηματικής νηνεμίας η φωνή καταγγελίας και διαμόρφωσης ενός πολιτικού στίγματος που καταγράφεται και η προσπάθεια να σφυρηλατούνται θέσεις ενός χώρου που βρίσκεται αντικειμενικά εντός – εκτός και εναντίον του ΤΕΕ είναι μια πολύτιμη διαδικασία στην πορεία διαμόρφωσης ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης και αναζήτησης των ορίων της λαϊκής αντικαπιταλιστικής συμμαχίας της εργατικής τάξης με τμήματα της τεχνικής διανοήσης.

6. ΤΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ

Για να μπορούν όλα τα παραπάνω να προχωρήσουν αντιλαμβανόμαστε ότι είναι αναγκαία η συγκρότηση του χώρου της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στους μηχανικούς γύρω από ένα ενιαίο πολιτικό και συνδικαλιστικό φορέα στο ΤΕΕ (τόσο κεντρικά όσο και στους συλλόγους) που θα συμπεριλάβει δυνάμεις από τα υφιστάμενα σχήματα και ανένταχτους αγωνιστές.

Η πρόταση αυτή δεν αποτελεί επίκληση ενότητας αλλά κυρίως ένα σχέδιο συμπόρευσης και διαπάλης για την κατάκτηση φυσιογνωμικών, πολιτικών οριοθετήσεων και πρακτικών που είναι αναγκαίες για την συγκρότηση ενός μαζικού Ριζοσπαστικού Αριστερού Ρεύματος στους εργαζόμενους μηχανικούς εντός μιας προσπάθειας ψηλάφησης των όρων συγκρότησης της λαϊκής αντικαπιταλιστικής συμμαχίας.

Από αυτή τη σκοπιά δεν μας αρκεί στη συγκυρία μια ρηχή διαδικασία κοπτοραπτικής και σύνθεσης πάνω σε κάποιους στόχους και μέτωπα. Κάτι τέτοιο το έχουμε ήδη κατακτήσει. Με κοινές παρεμβάσεις στην Αντιπροσωπεία, με ανενεργές παρατάξεις – ψηφοδέλτια στους συλλόγους, με κοινή δράση στο κίνημα.

Το σχέδιο προτείνουμε θέλουμε να πάει τα πράγματα παραπέρα να αποτελέσει τομή στα μέχρι σήμερα πεπραγμένα και συνεπώς απαιτεί την βούλησή του οποιουδήποτε θέλει να εμπλακεί, στο να λειτουργεί εντός ενός πολιτικού φορέα με αρχές, δημοκρατικές διαδικασίες, οριοθετήσεις και ζητούμενα προς κατάκτηση. Το γεγονός αυτό δεν προκύπτει από ένα φετιχισμό του συσπειρωσιακού μοντέλου, αλλά από το μέγεθος των προκλήσεων που ορίζει η φύση του ίδιου του επιμελητηρίου με ανώτερη πρόκληση την παρουσία εκλεγμένου στην διοικούσα.

Η πρόταση μας κρατά απόστάσεις από αυτή που περιγράφει την συμπόρευση μέσω μιας εκλογικής συμπαράταξης που θα αφήνει στα υπάρχοντα σχήματα βαθμούς ελευθερίας την οποία τη θεωρούμε άστοχη διότι ειδικά με τον τρόπο που τίθεται εξαρχής γιατί το μόνο που μπορεί να επιτύχει είναι η αναπαραγωγή του κλίματος πολιτικής - συνδικαλιστικής ασάφειας και δυσπιστίας. Τα πολιτικά σχέδια ούτως ή άλλως δεν εγκλωβίζονται σε σχήματα και προεκλογικές συμφωνίες. Αυτό που πάει τα πράγματα μπροστά είναι να γίνονται κάθε φορά κατανοητοί οι όροι κοινής συμπόρευσης ή αντίθετα χωριστικής παρουσίας.

Όμως από την άλλη πλευρά η αμηχανία, οι παλινωδίες και η αναποφασιστικότητα που καταγράφουμε στις απαντήσεις που λαμβάνουμε, αντικειμενικά ροκανίζουν τον χρόνο προς την ημερομηνία των εκλογών και στη καλύτερη περίπτωση στο τέλος θα οδηγήσουν σε μία επί της ουσίας εκλογική συνεργασία και τίποτε σπουδαιότερο. Είναι σαφές ότι δεν είμαστε ικανοποιημένοι με ένα τέτοιο ενδεχόμενο αλλά θα το σταθμίσουμε όταν έρθει η ώρα. Είναι δε σαφές ότι όσοι συμμετείχαν με την αναποφασιστικότητά τους στο ροκάνισμα του χρόνου δεν θα μπορούν να προβάλλουν ως επιχείρημα υπεκφυγής ότι οι άλλοι δεν θέλουν κοινό σχήμα.

Επίσης προσεγγίσεις που αντί για τις αναγκαιότητες του μέλλοντος, προκρίνουν την επανάληψη ή επιβεβαίωση ιστορικών διαιρέσεων και ανολοκλήρωτες προσπάθειες του παρελθόντος, αποτέλεσαν και αποτελούν εξαιρετικά προβληματικές επιλογές και παραπέμπουν σε άλλες λογικές σε απόσταση από την επίγνωση της μεταβατικότητας που έχουν όλες οι εκφάνσεις της Αριστεράς σε περίοδο κρίσης του κομμουνιστικού κινήματος, και σε τελική ανάλυση δεν προσφέρουν καλή υπηρεσία στο κίνημα.

Για να μπορεί αυτή η διαδικασία να ξεκινήσει είναι αναγκαίο να περιγραφούν κάποιες βασικές οριοθετήσεις. Από την πλευρά μας θεωρούμε αναγκαία και προωθητικά τα παρακάτω:

- Αριστερά, ανεξάρτητα, ριζοσπαστικά, αγωνιστικά, με πρώτο μέλημα την ανάπτυξη αντιστάσεων, με πολιτικο-συνδικαλιστική δουλειά στη βάση, στους χώρους δουλειάς για να βγουν κινήματα,
- με την εξάντληση κάθε δυνατότητας προβολής και ζύμωσης συνδικαλιστικών αιχμών που μπορούν να συγκροτούν μαζικές και πλειοψηφικές αντιστάσεις, να αποσπούν δυνάμεις σε αγωνιστική κατεύθυνση, να βάζουν εμπόδια στα αστικά σχέδια, να συσσωρεύουν όρους για ανατροπή του συσχετισμού προς όφελος των εργαζόμενων μηχανικών, μέσα και έξω από το ΤΕΕ και τους μηχανισμούς του.
- με τη στήριξη πραγματικών αντιστάσεων και μορφών συνδικαλιστικής οργάνωσης ενάντια σε κάθε λογική διαχείρισης, ενάντια σε κάθε λογική κοινωνικού εταιρισμού και διαβούλευσης, κόντρα στον συντεχνιασμό και τις επιλογές «του λιγότερο κακού»,
- με την προτεραιότητα χάραξης γραμμής σε αναφορά με τα πληττόμενα στρώματα μηχανικών που αυτά περιλαμβάνουν πέραν των μισθωτών τεχνικών, μεγάλα τμήματα αυτοαπασχολούμενων αλλά και μηχανικούς του δημοσίου.
- με το φορτίο των ιστορικών αλλά και των προς κατάκτηση θέσεων της παρέμβασης των αριστερών μηχανικών σε καίρια ζητήματα που αφορούν την κοινωνική ευθύνη και ρόλο του μηχανικού, τη κριτική στο κυρίαρχο καπιταλιστικό μοντέλο ανάπτυξης, τη κριτική στις σύγχρονες μεθόδους παραγωγής, με τη ριζοσπαστική αρχιτεκτονική και πολεοδομία, με τη ριζοσπαστική οικολογία. Για ένα ΤΕΕ όχι σύμβουλο του κράτους αλλά σύμβουλο των εργαζομένων και των κινημάτων.
- με αντίληψη για τον ασυμφιλίωτο χαρακτήρα που πρέπει να παλεύουμε ώστε να λαμβάνουν οι αγώνες για να είναι νικηφόροι, με αντίληψη για τα όρια που έχει σήμερα ο γραφειοκρατικοποιημένος συνδικαλισμός, με αντίληψη για τον βαθιά συστημικό ρόλο των επιμελητηρίων,
- δημοκρατικά με διαδικασίες ανοικτής και από τα κάτω συζήτησης, με πανελλαδικές διαδικασίες αποφασιστικές που θα επιμένουν στην εξάντληση κάθε δυνατότητας σύνθεσης, με τάσεις που θα μπορούν να προωθούν διαφορετικές γραμμές εντός όμως ενός συμφωνημένου πλαισίου αρχών και οριοθετήσεων, με λειτουργίες που θα εξασφαλίζουν ότι δεν θα αναγκάζεται κανείς να προσφεύγει με ευκολία σε εκβιασμούς ή σε κάθε μορφής βέτο, με εκπροσώπους αιρετούς και ανακλητούς.

Μια τέτοια εξέλιξη τη χρωστάμε σε όλες τις γενιές των εργαζόμενων μηχανικών από γενιά του πολυτεχνείου και της μεταπολίτευσης στη γενιά των ΕΑΑΚ της δεκαετίας του '90, τη χρωστάμε στη γενιά των αγωνιστών του άρθρου 16 που μπαίνει σιγά σιγά στον εργασιακό στίβο και περιμένει εναγώνια να δει αν οι δυνάμεις που συγκροτούν ενωτικά νικηφόρες αντιστάσεις στις σχολές συνεχίζει και στην εργασία να αποτελεί αγωνιστικό πόλο. Μια τέτοια εξέλιξη τη χρωστάμε στην υπόθεση της αριστεράς αντιλαμβανόμενοι ότι η διαπάλη για το τι θα χαρακτηρίσει τη πορεία των πραγμάτων τα επόμενα χρόνια είναι ανοικτή και ότι η δυνατότητα απόσπασης δυνάμεων από σχέδια συμπίεσης με τον ρεφορμισμό, δεν μπορεί να γίνει με σεχαριστικούς και φοβικούς όρους την ώρα που πληρούνται οι βασικές προϋποθέσεις για κοινή δουλειά σε σχήματα και παρεμβάσεις με σαφές στίγμα. Κυρίως μια τέτοια εξέλιξη τη χρωστάμε σε όλον αυτό τον κόσμο που στήριξε τις κινητοποιήσεις της τελευταίας περιόδου, τον κόσμο που πάλεψε για το ασφαλιστικό, τα μπλοκ των μεγάλων διαδηλώσεων που σχηματίστηκαν σε ανεξαρτησία από την αδιέξοδη και ξεπουλημένη γραμμή του ΤΕΕ, τον κόσμο που καθημερινά έχει αρχίσει να δίνει άλλοτε δειλά

άλλοτε πιο βροντερά την μάχη εφαρμογής της συλλογικής σύμβασης στους χώρους εργασίας, τον κόσμο που είτε γνωρίζουμε είτε όχι, είναι στο εργοτάξιο πλάι στον μετανάστη εργάτη, είναι στην κινητοποίηση και εκτελεί τον «σύμβουλο» για να μην γίνει το παρκάκι τσιμέντο, τον κόσμο που θα πει και μερικές φορές «όχι» απέναντι στο αφεντικό, θα ψάξει να βρει τα όρια μιας αντισυστημικής πρακτικής στη δουλειά που κάνει.